

SPOLEČNOST SESTER JEŽÍŠOVÝCH

Spiritualita

Život sester utváří a formuje ignaciánská spiritualita. Sv. Ignác z Loyoly byl stržen a uchvácen Ježíšem Kristem, který se stal středem a základem jeho života a díla. Po vzoru sv. Ignáce staví sestry svůj život na Kristu a usilují o úzké společenství s ním.

„Základem Společnosti, a tedy i základem života každé z nás je Ježíš Kristus. On je klíčem k porozumění našemu způsobu života.

Když se některé věci snažíme dělat, je to kvůli Němu, protože nás s Ním spojují. Když se snažíme některé věci opouštět, je to zase kvůli Němu, protože vnímáme, že nám překáží ve vztahu s Ním. Bez Ježíše Krista náš život nedává smysl, protože je odpovědí na Jeho lásku.“ (sr. Markéta Trešlová)

Snahou sester je, aby každá jejich činnost, ať je jakkoli obyčejná nebo významná, byla k Boží oslavě. Neustále je proto pro ně aktuální duchovní rozlišování: udržovat pozornost svého srdce zaměřenou na Boha. Jde o postoj „otevřených dlaní“, které si nic neschovávají, ale všechno předkládají Pánu, aby z nich vzal a do nich vkládal, jak uzná za vhodné.

Služba a apoštolát

Od počátku vedl P. Kunert sestry ke konkrétní a praktické lásce – ke službě a k touze „hledat a nacházet Boha ve všech věcech“. Modlitbu a službu proto sestry nevnímají jako dvě různé skutečnosti, ale jako dvě strany téže mince – jako důvěrný vztah k Bohu ve veškerém životním dění. Není to hra na schovávanou, ale na setkávanou. V každém člověku, v každé situaci, v každé práci a službě na nás Bůh čeká a touží po setkání.

Společné dílo ve smyslu vedení školy nebo nemocnice u sester Ježíšových nenajdeme. Jejich „společným dílem“ je vnášet prvenství Boha mezi lidi, pomáhat jim na cestě k němu. Službu církvi považují sestry v duchu ignaciánské spirituality za jednu ze svých priorit, proto většina sester pracuje v církevním prostředí. Konkrétní zaměstnání zpravidla odpovídá vzdělání, které sestra získala před vstupem do Společnosti. Ve svém apoštolátu se zaměřují na apoštolát povolání – pomáhat těm, kteří hledají své povolání a uvažují o Bohu zasvěceném životě.

Život sester Ježíšových je prostý, jednoduchý, často skrytý, neokázalý, ale rozhodně ne strnulý a nehybný jako pověstná stojatá voda. Patří k němu jistá pružnost a ochota dávat se k dispozici tam, kde je to potřeba. Tedy nová místa, nové služby, nové výzvy. To souvisí s neustálým osobním i společným hledáním a rozlišováním: Ano, nebo ne? K čemu to směřuje? Oslaví daná věc více Boha, pomůže víc lidským duším?

Způsob života

Sestry žijí v domech nebo bytech v malých společenstvích. Aby mohly sloužit v různých zaměstnáních a reagovat na rozmanité úkoly, potřeby a prosby, věnují se modlitbě zpravidla individuálně. Společná modlitba patří ale neodmyslitelně ke dnům slavnostním a svátečním. Cenným prostředkem na cestě k cíli jsou pro sestry společné exercicie a týdny duchovního prohloubení. Středem každé komunity je kaple s Nejsvětější svátostí.

„Zde před Nejsvětější svátostí oltární pro mě dochází k živému setkání s Pánem. Zde v modlitbě dostávám jasno, abych objevovala Boží stopy v událostech všedního dne a vnímala jeho přítomnost ve věcech. Můj pohled se mění pod jeho pohledem. Eucharistická adorace proměňuje. Jsem ze srdce vděčná, že bydlím v těsném sousedství s Pánem.“ (sr. Claudia Böckelberger)

V životě sester nechybí prostor pro společně trávený volný čas, třeba formou procházky nebo výletu, prostor pro společné rozhovory, ale i pro humor a smích.

„Jsou to ženy, které se snaží brát evangelium vážně a vydávají o něm svědectví. Modlí se, pomáhají a hlásají v dnešní společnosti evangelium jako konkurence schopný model, tím že pracují v sociálních povoláních a hovoří s lidmi, kteří hledají smysl života a cestu k Bohu. Tyto sestry jsou pevným modelem, poněvadž stojí jednou nohou doma – v sesterském společenství a druhou nohou venku – mezi lidmi ve světě.“

biskup Mons. Egon Kapellari
v rozhovoru pro Českou televizi 11. 3. 1996